

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Dødssejleren

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Dødssejleren", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 470. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid59210/facsimile.pdf>
(tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

470

Ja, han var død, som Sangen havde skreven,
brudt var hans Røst.
Strengen, der bævede af Vemod, var reven
sønder som Bladet, der falder sent i Høst.

DØDSSEJLEREN.

Som stærke Dæmoner,
som Aander, der laa
fængslede dybt
i tusinde Aar
under Klippernes Fjældmur,
saa suser nu frem
i al deres Vildhed
Stormvejrets Aander.

Hør, hvor de hvirvler
og hvisler og hviner!
Gennem forrevne,
sælsomt formede,
gulhvide Skyer,
skrider de frem
og maler dem sammen
til styrtende Skylregn.

Solen sank ned
bag blygraa Banker;
men dybt i Vest
staar der endnu
et underligt, bleggult
skinnende Skær,

som spøgelseagtigt
gyder sin Glans
over vort Storsejls
buede Flåde.

Her ligger jeg under
et klaprende Sejl.
Vildt Regnen pisker
ned i mit Aasyn,
og Kulden kryster
klamt mine Lemmer.

Jeg tør ej tøve
længer i Lasten!
Matroserne maalte
mit angstfulde Aasyn
med mørke Miner,
og naar de slog,
de skummende Søer,
mod Skibets sitrende
Kobberbeklædning,
klang det som Klokker,
der lyde til Lig.

Jeg vil ej hvile
længer i Lasten,
mens det er mørkt.
Naar Skibet sukkede
dybt, som i Dødskamp,
klang det igen
som Sukket, hans Suk,
ham, jeg har myrdet.

Nej, jeg vil bort!
Bort til fjerne,
fremmede Lande,
hvor ingen ser mig!

Bort fra Hjemmet,
fra Barndoms minderne,
og, fremfor alt,
fra Blodet derhjemme!

Hør! — det drypper
fra Ræer og Rejsning!
Hvad er det, der falder
ned paa mit Ansigt?
O Gud, det er Blod!
Lunkent, varmt
drypper det ned
fra Himmelens Hvælving.

Og se blot, se!
Hvad er det, som dingler
højt over mit Hoved
paa Raanokkens Spids?
Se, hvor det svajer
og synger i Stormen!
Det klynker og klager,
ligner et Genfærd
af eu, som er hængt.

Ak, nej! Jeg er syg!
Febren farer
angst gennem Aaren.
Liget deroppe
er kun et Sejl —
og Blodet Dampen
fra Skibets Skorsten,
tælned i Kulden.

Hvad er det, jeg ser?
Over skumhvide Søer
styrer et Skib
med svimlende Rejsning!

Hvad er det for et?
Det mangler jo Master —
alt, alting er Sejl,
skinnende skær det
lige imod os
og lyser som Sneblink.

Dødssejleren er det!
Luften bli'er kold
som Is, og Stormen
hvæsser sin Vinge.
Se blot de hvide
Matroser i Mærset
med isgraat Haar!
I Snestormskappe
med Dødens Raaber
brøler Kaptajnen
deroppe fra Skansen.

Hvad var det han raabte?
Nej, det var et Brag! —
Himmel! — Vi krænger,
og Bølgerne trænger
vildt over Skibet!
Hjælp! — Lad mig faa fat!
Ivor er Masten? —
Sig, er det den
som driver derhenne?
Hjælp! — Hjælp mig! —
Alt bliver Nat!